

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 599/2023
28.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа за комуналну привреду „Лазаревац“ из Лазаревца, чији је пуномоћник Благоје Тимотијевић, адвокат из ..., ради накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1735/22 од 19.09.2022. године, у седници већа одржаној 28.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1735/22 од 19.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1735/22 од 19.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 158/20 од 20.04.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу АА на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за одређене месеце у периоду јануар 2018. године – фебруар 2020. године, појединачно одређене новчане износе, са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца АА да се обавеже тужени да исплати тужиоцу на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за одређене месеце у периоду фебруар 2017. године – јануар 2020. године, појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу ББ на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за одређене месеце у периоду јун 2019. године – фебруар 2020. године, појединачно одређене новчане износе, са законском затезном каматом ближе одређено овим ставом изреке, а одбијен је тужбени захтев за исплату преко досуђених износа до тражених за одређене износе за јун и август 2019. године и фебруар 2020. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца ББ

да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период март 2017. године – јануар 2020. године, појединачно одређене новчане износе, са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу ВВ на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за одређене месеце у периоду јануар 2018. године – децембар 2019. године, појединачно одређене новчане износе, са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца ВВ да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде трошкова за коришћење годишњег одмора за одређене месеце у периоду март 2017. године – април 2020. године, појединачно одређене новчане износе, са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом седмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1735/22 од 19.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 158/20 од 20.04.2022. године, у ставу другом, четвртом, шестом и седмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20, 10/23 – други закон у даљем тексту ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде трошкова на име регреса за коришћење годишњег одмора. О овом праву тужиоца нижестепени судови су одлучили уз закључак да је накнада трошкова регреса за коришћење годишњег одмора обрачуната заједно са накнадом трошкова исхране у току рада у складу са одредбама Колективног уговора туженог, како је то утврдио судски вештак, осим за месеце који су досуђени у изреци, позивајући се да шифре за обрачун зарада које се формирају у програму за обрачун зараде представљају акт економске, односно математичке технике, а не правни акт, па да је у преосталом делу неоснован тужбени захтев тужилаца. Сходно томе, у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за дозвољеност ревизије тужилаца, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчана потраживања.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбе су поднете 12.03.2020. године и 26.05.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела којим је одбијен тужбени тужилаца износи и то у односу на АА у износу од 145.700,00 динара, у односу на ББ у износу од 140.900,00 динара и у односу на ВВ у износу од 155.200,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинском спору из радног односа који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела у односу на тужиоце понаособ на име главног тужбеног захтева не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужилаца није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић